

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/157/2014                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7812209172                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 06.08.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Oľga Trnková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:7812209172.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa F. E., bývajúceho v Q., zastúpeného JUDr. Zuzanou Semanovou, advokátkou v Košiciach, Garbiarska 5, proti odporcovi J. B., bývajúcemu v Y., zastúpenému JUDr. Jurajom Dubovským, advokátom v Rožňave, Akad. Hronca 9, o 7 000,- € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12 C 589/2012, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. decembra 2013, sp. zn. 5 Co 304/2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Okresný súd Rožňava rozsudkom z 18. apríla 2013, č. k. 12 C 589/2012-86 návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporcovi zaplata 7 000,- € titulom pôžičky, zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 1 596,29 € na účet právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že navrhovateľ na základe príjmového pokladničného dokladu prostredníctvom svojho otca (J. E.) poskytol 16. septembra 2011 odporcovi finančné prostriedky 7 000,- €, čo nebolo v konaní ani sporné. Sporným bol však účel ich poskytnutia. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že poskytnuté finančné prostriedky navrhovateľom neboli pôžičkou určenou odporcovi, ale išlo o finančné prostriedky určené na nákup dreva v súvislosti s podnikateľskou činnosťou iných subjektov, ako odporcu. Uvedená suma bola poskytnutá až v období po tom, čo navrhovateľ požiadal o prenájom piliarskej výroby. Aj keď sa poskytnutie peňazí navrhovateľom a jeho otcom, prezentovalo ako snaha o pomoc odporcovi pri rozbehnutí jeho podnikateľskej činnosti, podľa názoru súdu je málo pravdepodobné, že by takýto obnos peňazí poskytli neznámej osobe, ktorú otec navrhovateľa poznal len zo spoločnej poľovačky, pričom nebol dohodnutý ani presný čas vrátenia peňazí. Preto súd tvrdenia navrhovateľa vyhodnotil za účelové a návrh za nedôvodný. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 12. decembra 2013, sp. zn. 5 Co

304/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Stotožnil sa aj s dôvodmi uvedenými v rozsudku prvostupňového súdu v celom rozsahu, lebo sú správne a zákonné (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd k výstižným dôvodom v napadnutom rozsudku uviedol, že v odvolacom konaní nedošlo k zmene skutkového stavu a skutkové zistenia, ktoré sú založené na hodnotení dôkazov, a v ktorých nezistil logický rozpor, nemôže vyhodnotiť inak, a to z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti a eventuálnej vierohodnosti. Súd prvého stupňa správne vykonal dôkazy a vyhodnotil ich, pričom vychádzal z § 132 až 135 O.s.p., a ani jeden z odvolacích dôvodov preukázaný nebol. Súd prvého stupňa vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo. Jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania alebo vyšli najavo inak. Odvolací súd ani nemôže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkmi konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol alebo za podmienok podľa § 205a O.s.p. Odvolací súd rešpektoval zistený skutkový stav súdom prvého stupňa, s jeho závermi sa stotožnil, lebo nešlo o pôžičku a predmetná suma odporcovi požičaná nebola z dôvodov uvedených prvostupňovým súdom. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nepresvedčivý, neurčitý a tým nepreskúmateľný, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nevysporiadal sa s odvolacími dôvodmi, pričom nešpecifikoval s akými a súdy nižšieho stupňa nedodržali požiadavku kontradiktórnosti. Tiež, že postupom súdu, ktorý pojednával v jeho neprítomnosti (bez bližšej špecifikácie kedy a za akých okolností) mu znemožnil realizovať jeho právo na prejednanie veci v jeho prítomnosti a súčasne právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, čím mu tiež odňal možnosť konať pred súdom. Napokon namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Odporca navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávaní veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávaní veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihladením na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihladiť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/až e/ a g/ O.s.p. navrhovateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerlal na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 ústavy a práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov súdneho konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku.

Rozhodnutiu súdu vo veci samej teda musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu, t. j. dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (S. c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim.

Princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každá strana mala rovnakú možnosť predkladať alebo navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení (Dombo Beheer B. V. c. Holandsko z 27. októbra 1993).

Na základe zásady kontradiktórnosti by súdne rozhodnutie malo vychádzať predovšetkým z výsledkov konfrontácie strán v spore, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa k požiadavkám a tvrdeniam druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli jej argumenty. Požiadavky vyplývajúce z uvedenej zásady vymedzil Európsky súd pre ľudské práva v mnohých svojich rozhodnutiach tak, že jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je jeho kontradiktórny charakter (Mantovanelli c. Francúzsko z 18.3.1997).

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci boli vypočutí obaja účastníci konania (odporca na pojednávaní 4. marca 2013 a navrhovateľ na pojednávaní 18. apríla 2013, a opakovane písomnými podaniami), každý z nich mal možnosť predkladať alebo navrhovať dôkazy a vyjadriť sa k tvrdeniam druhej strany v spore, tiež k vykonaným a predloženým dôkazom, založeným v spise. Na pojednávaní 18. apríla 2013 prítomní účastníci, ani ich právni zástupcovia nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Preto nedošlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie účastníkov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“, a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania, tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa z hľadiska existencie a vzniku vzťahu z pôžičky medzi účastníkmi konania, plne sa stotožnil so záverom, že pri poskytnutí finančných prostriedkov nešlo o pôžičku. Odvolací súd sa

stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu („zistil, že rozsudok je vecne správny“, „v odvolacom konaní nedošlo k zmene skutkového stavu, skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov“). Výsporiadal sa aj s odvolacími námietkami navrhovateľa, keď dospel k záveru, že ani jedna z odvolacích námietok nebola dôvodná a preukázaná. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam navrhovateľa doplnil aj ďalšie dôvody, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver, že medzi účastníkmi konania nešlo o právny vzťah z pôžičky. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitých dôvodov o odročenie, môže súd vec prejsť v neprítomnosti takého účastníka, pričom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa v danej veci určil termín pojednávania na 4. marca 2013, na ktoré predvolal účastníkov konania (ich právnych zástupcov), ktorí majú doručenie predvolania vykázané (čl. 25). Navrhovateľ sa vzhľadom na to, že sa zdržiava mimo územia Slovenskej republiky (od 10. októbra 2011), písomne k veci vyjadril - podaním z 10. februára 2013 (čl. 32 spisu), v ktorom súčasne žiadal, aby súd rozhodol na základe návrhu, a to bez jeho osobnej účasti, iba za prítomnosti právnej zástupkyne. Táto aj neprítomnosť navrhovateľa (z dôvodu dlhodobého pobytu v zahraničí) ospravedlnila, odročiť pojednávanie nežiadala. Súd následne pojednával v neprítomnosti navrhovateľa (zápisnica o pojednávaní súdu prvého stupňa čl. 37 spisu).

Ďalšie pojednávanie bolo 18. apríla 2013 (zápisnica o pojednávaní, čl. 53 spisu), na ktorom bol aj vyhlásený rozsudok, a ktorého sa navrhovateľ osobne zúčastnil spolu so svojou právnou zástupkyňou.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľovi, ktorý bol prítomný na pojednávaní 18. apríla 2013 a súhlasil s tým, aby sa 4. marca 2013 pojednávalo v jeho neprítomnosti za účasti právnej zástupkyne, nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu dovolací súd uvádza, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie súdu, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (pozri § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa nesprávneho vyhodnotenia dokazovania a nesprávnym skutkovým zisteniam dovolací súd uvádza, že podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie

procesne prípustné - pozri § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Aj nesprávnosť skutkových zistení by mohla prípadne zakladať (len), tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože ním nie je znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy možno namietat' len v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).

Navrhovateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri, napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam navrhovateľa z hľadiska správnosti ich právnych záverov.

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ustanovenie § 241 ods. 2 O.s.p. taxatívne vypočítava dovolacie dôvody, pre ktoré môže dovolateľ napadnúť dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací dôvod - rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní - bol účinnosťou zákona č. 353/2003 Z. z. od 1. septembra 2003 z tohto ustanovenia vypustený.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu nepriznal ich náhradu, pretože, ako vo vyjadrení k dovolaniu výslovne uviedol: „náhradu trov dovolacieho konania nežiada“ (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.